

Dobrý den,
ráda bych se s Vámi podělila o svůj a Dorynčin příběh.

Před čtyřmi roky nám po dvanácti letech, bohužel umřel náš vlčák Andy, náš miláček a velký mazel. Myslela jsem si, že už nebudu chtít nikdy žádného jiného psa, ale po roce a půl jsem si uvědomila, že život bez psa je pro mě prázdný a že mi chybí ta radost a psí láska.

Pro pejska z útulku jsem se rozhodla, protože jsem chtěla udělat dobrý skutek a žít po zbytek života s pocitem, který je nenahraditelný.

S pocitem, že jsem někomu pomohla, že jsem udělala jednu opuštěnou dušičku spokojenou a snad i šťastnou.

Chtěla jsem psa partáka s klidnější povahou, abych si ho mohla brát všude sebou - i do práce. Při výběru mi nezáleželo tolik na rase, věku, jestli fenka, nebo pes, ale záleželo mi nejvíc na klidnější povaze.

Bohužel málo útulků píše k inzerovaným psům víc informací (a hledala jsem na internetu v útulcích po celé ČR). Většinou tam mají jen jednu fotku a přibližný věk a o

povaze a chování psa se toho člověk moc nedozví. Našla jsem asi jen pár útulků, které o pejscích píše víc a našla jsem taky stránky útulku ve Slezských Pavlovicích. Nejen že tam píše povahu a u každého pejska je víc fotek, ale u některých je i video, na kterém o pejskovi povídají jaký je. A právě na jednom z těch videí jsem uviděla malého černého labradora, do kterého jsem se hned zamilovala a hned jsem věděla, že je to ten pravý pejssek. V útulku jí říkali Čila. Trvalo necelé dva týdny, během kterých jsem si video pouštěla každý den, než jsem si pro ni jela, i když jsem to měla přes půl republiky.

Brzy z nás byly kamarádky a dala jsem jí jméno Dorynka. Ani nejde popsat a říct jak moc jsem šťastná, že ji mám a jak moc je Dorynka hodná a skvělá. Kdybych si ji vysnila se vším všudy, tak ona bude ještě hodnější, jakoby dělala co mi na očích vidí, je moc vděčná. Od prvního dne s ní nebyl žádný problém, je neskutečně až neuvěřitelně přizpůsobivá a moc moc hodná. Nechala se ve vaně hned druhý den vykoupat (a bylo vidět že se jí to moc nelíbí), cestování v autě a první dny v práci, potkávání se s ostatními lidmi, pejsky a naším kocourem doma, prostě vše proběhlo hned bez problémů. Jakoby se snažila mi ve všem vyhovět, abych ji pak pochválila, no prostě je moc hodná a jakoby byla opravdu vděčná. Nejšťastnější je když může běhat v lese a čmouchat a samozřejmě jíst.

Často slyším - i od cizích lidí v práci: „No to ten náš pes by tady takhle hodnej nebyl“. No a pro celou moji rodinu byla hned mazel největší.

Jediná negativa, která mmohu říct, že první den, kdy ještě nebyla zvyklá na režim chození na procházky se dvakrát počurala doma, ale stačilo říct ne a už to pak neudělala. A taky byla první týdny hodně vážná, smutná a tichá.

Nevím co si prožila a proč ji někdo opustil.

Skoro se ze začátku moc neprojevovala a nebylo na ní moc poznat jestli se jí něco líbí nebo nelíbí. Ale

pomalu se to zlepšovalo a byla čím dál tím víc uvolněnější a veselejší. Moc mě těšilo pozorovat na ní ty změny, kdy je veselejší a kdy víc a víc venku

radostněji lítá, hraje si a šťastně se válí v trávě. Jsem moc šťastná když ji vidím šťastnou a veselou a kdykoliv se na ni podívám je mi dobře a ona mě hned oblízne celý obličej.

Jednoduše řečeno jsem se hledaly až jsem se našly. Je vlastně v podobném věku jako já, dáma v nejlepších letech ☺ Je to můj parťák, bez kterého si neumím představit už ani jeden den. Ani si neumím představit, že by teď vlastně celou tu dobu byla v útulku, kdybych si pro ni nepřijela. Je to moc smutná představa a taky kolik pejsků tam teď je samotných a smutných, snažím se na to nemyslet. Jen vím, že jsem si jedno to opuštěný zlatíčko vzala a slíbila mu, že ho udělám šťastným.

Dorynka je moje černý chlupatý sluníčko a přinesla mi do života spoustu lásky a radosti a ten pocit, že jsem si ji odvezla z útulku a udělala ji spokojenou a veselou, krásně hřeje. Přála bych to štěstí všem.

Tímto jsem Vám chtěla ještě jednou za Dorynku poděkovat a podělit se o radost.

Přeji hodně štěstí, ať se Vám daří a držím palce Vám i všem opuštěným pejskům

Monika a Dorynka